

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 243/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., T., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 a sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z., s. r. o., T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2006 faxovou správou a 13. februára 2006 poštou doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 a sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005.

Sťažovateľ vystupoval ako žalovaný v konaní o zaplatenie dlžného poistného vo výške 2 089 238 Sk s príslušenstvom vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 Cb 71/00. Žaloba v tejto veci bola podaná S. p., a. s., B., pobočka T., teraz A., a. s., B. (ďalej len „žalobca“).

Porušenie svojich namietaných práv vidí sťažovateľ v nasledovnom ním podrobne opísanom skutkovom stave.

Uviedol, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Cb 71/00 z 28. marca 2003 ho zaviazal zaplatiť žalobcovi peňažnú čiastku vo výške 2 089 238 Sk s príslušenstvom.

O odvolaní sťažovateľa, v ktorom z viacerých dôvodov poukazoval na neplatnosť poistných zmlúv uzavretých medzi ním a žalobcom, rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 tak, že zmenil prvostupňový rozsudok a zaviazal sťažovateľa uhradiť žalobcovi sumu 187 687 Sk s príslušenstvom.

Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd ako dovolací súd odmietol z dôvodu, že nezistil, že by vo veci bol daný dovolací dôvod podľa § 238 ods. 1 ani podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

K porušeniu namietaných základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že tento súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku vôbec nezvážil tú skutočnosť, že ak vyslovil neplatnosť časti poistnej zmluvy, jemu nielenže nevznikol nedoplatok na poistnom, ale naopak, vznikla mu pohľadávka titulom preplatku na poistnom voči žalobcovi. Napriek tomu ho súd na splnenie povinnosti (úhradu poistného) zaviazal. Rozhodovanie odvolacieho súdu, jeho skutkové a právne závery pri prehodnocovaní prvostupňového rozhodnutia, keď výška istiny, ako aj úroky z omeškania, na ktoré ho súd zaviazal, boli stanovené zjavne nesprávne, preto považoval sťažovateľ za svojvoľné, nezákonné a nepreskúmateľné.

K závažnému porušení označených ústavných práv došlo podľa sťažovateľa aj v dovolacom konaní, keď najvyšší súd ako dovolací súd dospel k chybnému záveru pri posúdení prípustnosti podaného dovolania (tvrdiac, že nedošlo k zmene obsahu práv a povinností účastníkov). Podľa sťažovateľa dovolací súd nemal dovolanie odmietnuť pre neprípustnosť, ale mal dovolanie prerokovať a vecou sa meritórne zaoberať, pretože boli podľa neho splnené podmienky na podanie dovolania. Pokiaľ tak neurobil, porušil jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vidí porušenie označeného základného práva aj v tom, že nemal možnosť zistiť pred rozhodnutím odvolacieho súdu postup vypočítania istiny, na ktorú bol týmto súdom zaviazaný, a táto možnosť mu bola zmarená aj dovolacím súdom.

Nakoniec sťažovateľ v celom konaní namieta aj zbytočné prietahy zo strany všeobecných súdov, keď po podaní návrhu súd až po viac ako jeden a pol roku nariadil pojednávanie, takmer po roku bolo vydané rozhodnutie o odvolaní a rovnako dlhú dobu trvalo aj dovolaciemu súdu, aby rozhodol o dovolaní sťažovateľa.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy konaním a rozhodnutiami najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 a sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005, zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 v napadnutej časti, ktorou odvolací súd zaviazal sťažovateľa uhradiť žalobcovi istinu 187 687 Sk s príslušenstvom, ako aj v časti, v ktorej súd rozhodol, že účastníkom konania nepriznáva náhradu trov konania a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk a náhradu trov konania v zatiaľ nevyčíslenej výške.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že jej predmetom je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 v konaní o odvolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Cb 71/00 z 28. marca 2003 a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005 o dovolaní sťažovateľa proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Základné právo na súdnu ochranu sa v celom rozsahu uplatnilo aj u sťažovateľa, ktorý sa ako žalovaný účastník domáhal ochrany v súdnom konaní proti žalobe o uhradenie dlžného poistného tak, že navrhoval jej

zamietnutie zo skutkových a právnych dôvodov uvedených v jeho procesných stanoviskách, ako aj v dovolaní proti napadnutému rozsudku. Výsledkom bol jeho procesný neúspech (aj keď odvolací súd podstatne znížil výšku žalobcom uplatňovanej istiny v prospech sťažovateľa) v konaniach pred prvostupňovým aj druhostupňovým súdom a napokon aj dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu skončilo jeho zamietnutím.

Ústavný súd konštatuje, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 188/03 z 21. júla 2004 je rozhodnutím všeobecného súdu, o ktorom po použití príslušného mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) rozhodoval najvyšší súd ako dovolací súd. Z toho vyplýva, že vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti bolo treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

V súvislosti s namietaným postupom a rozhodnutím dovolacieho súdu ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 122/02). Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecného – najvyššieho súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Výsledkom právnych úvah najvyššieho súdu bol záver, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je síce vo výroku formulované ako zmena povinností, ktorú uložil sťažovateľovi ako žalovanému, a to zaplatiť žalobcovi 187 687 Sk s príslušenstvom, avšak svojím obsahom vo vzťahu k rozsudku súdu prvého stupňa je posúdenie práv a povinností účastníkov v tejto časti rovnaké. Preto toto rozhodnutie nespĺňalo podľa názoru najvyššieho súdu dovolací dôvod podľa § 238 ods. 1 OSP a keďže neboli zistené ani ďalšie vady konania uvedené v ustanovení § 237 OSP, najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 OSP možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa zmenu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom jednak v prípade, ak súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, hoci správne zistil skutkový stav (§ 220 ods. 1), a tiež vtedy, ak po doplnení dokazovania je skutkový stav veci zistený tak, že možno o veci rozhodnúť (§ 220 ods. 2). Teda dôvodom zmeny je buď nesprávne právne posúdenie, hoci skutkový stav bol zistený správne a dostatočne, alebo skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nedostatočného skutkového stavu podkladu, pričom rozsah potrebného doplnenia dokazovania nepresahuje rámec činnosti odvolacieho súdu v zmysle § 213 ods. 2 OSP. V oboch prípadoch však ide o vecnú zmenu napadnutého rozhodnutia, kedy odvolací súd nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa iným, rozdielnym rozhodnutím o veci samej.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP ide o nesúhlasné rozhodnutia iba vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne a z nich vyplývajúci záver vedie k obsahovému rozdielu rozhodnutí o veci samej, ktorý sa musí prejavíť v rozdielnom obsahu práv a povinností účastníkov konania. Podľa aplikovateľnej judikatúry najvyššieho súdu „za meniace rozhodnutie odvolacieho súdu možno z hľadiska prípustnosti dovolania považovať iba také rozhodnutie, ktoré v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa rozdielne konštituuje alebo deklaruje práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania“ (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 19/98). V okolnostiach prípadu dovolací súd dospel k záveru, že táto podmienka v prejednávanej veci splnená nebola, pretože oba sudy (prvostupňový aj odvolací) dospeli k zhodnému právnenému názoru o právnej opodstatnenosti žalobcovho práva na poistné voči sťažovateľovi.

Ústavný súd neposudzuje správnosť skutkových zistení a právnych záverov všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, pokiaľ nie sú svojvoľné a nezasahujú do ústavných práv. „Len výnimočne by otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody“ (I. ÚS 24/2000).

V danom prípade, podľa názoru ústavného súdu, napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 do nich nezasahuje bez ohľadu na svoju udržateľnosť. Aj keď odvolací súd v zmysle § 220 OSP zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a na základe dôkladného posúdenia skutkového stavu a doplneného dokazovania znížil výšku poistného, na ktorú zaviazal sťažovateľa v prospech žalobcu (v dôsledku zrušenej vložky č. 4 - poistenie pre prípad odcudzenia vecí k poistnej zmluve č. 841-71-02-04), samotný nárok žalobcu na zaplatenie poistného z poistných zmlúv platne uzavretých so sťažovateľom v predmetnom konaní nebol popretý (s prihliadnutím aj na uznávací prejav sťažovateľa z 9. októbra 2001). Z uvedeného vychádzal aj dovolací súd pri skúmaní podmienky sťažovateľom podaného dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP, keď napriek tomu, že v zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu,

ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, v intenciách ustanovenia § 241 ods. 2 OSP zmenu rozhodnutia tento súd nevidel v rozdielnom alebo v nesprávnom právnom posúdení veci (práv a povinností účastníkov z poistnej zmluvy) zo strany súdu prvého a druhého stupňa.

Právny názor najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorý vyslovil v uznesení sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Ústavný súd už judikoval, že „Ak dovolací súd posudzuje prísne (zužujúcim spôsobom) splnenie podmienok na podanie dovolania, nemožno len v tejto skutočnosti vidieť porušenie práva na prístup k dovolaciemu súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ (III. ÚS 72/2001). V prípade dovolacieho súdu ako tretej inštancie všeobecného súdnictva môžu byť podmienky na prístup k súdnej ochrane ustanovené prísnejšie ako u súdu prvého alebo druhého stupňa, čo je napokon dané samotnou povahou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal, že postupom všeobecných súdov (prvostupňového krajského súdu, ako aj odvolacieho a dovolacieho najvyššieho súdu) v jeho veci o zaplatenie dlžného poistného došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (napr. IV. ÚS 35/04). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho

sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

Tieto pravidlá ústavný súd uplatnil aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť z hľadiska možného porušenia základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy iba najvyšším súdom v konaní o jeho odvolaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 188/03 a o jeho dovolaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 89/2004, t. j. v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

V okolnostiach prípadu ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa a k nej pripojeného spisového materiálu, ako aj z informácií získaných zo spisu krajského súdu v uvedenej právnej veci zistil, že žalobca uplatnil nárok na úhradu poistného voči sťažovateľovi na krajskom súde 25. februára 2000. Krajský súd vo veci rozhodol až po troch rokoch 28. marca 2003. Najvyšší súd ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa rozhodoval od 14. augusta 2003, kedy mu bol doručený celý spisový materiál z krajského súdu, až do 21. júla 2004, kedy vo veci odvolania vydal rozsudok. Prvostupňovému súdu bol rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 188/03 doručený 25. augusta 2004, právoplatnosť nadobudol 31. augusta 2004.

Najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu bolo dovolanie spolu so spisovým materiálom doručené 13. októbra 2004. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 89/2004 z 30. novembra 2005. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. decembra 2005.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého

prípade najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 61/03).

Podľa prevládajúcej judikatúry ústavného súdu poskytuje ústavný súd ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (I. ÚS 77/02, I. ÚS 213/03).

Je nesporné, že v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu (10. februára 2006), už bol odstránený stav právnej neistoty (13. decembra 2005), v ktorom sa sťažovateľ nachádzal pred právoplatným skončením príslušného súdneho konania a k porušovaniu označeného základného práva už nedochádzalo.

Odhladnuc od uvedených východísk, podľa názoru ústavného súdu, nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti namietaný postup najvyššieho súdu tak v konaní o odvolaní (trvajúcim celkom 11 mesiacov), ako aj v konaní o dovolaní sťažovateľa (trvajúcim celkom 13 mesiacov) a aj samotnú dobu odvolacieho a dovolacieho konania považovať za takú, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako neprimeranú so „zbytočnými priet'ahmi“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Navyše ústavný súd pritom vychádzal zo svojej stabilnej judikatúry, podľa ktorej súčasťou hodnotenia zbytočných priet'ahov v konaní je aj posudzovanie povahy veci (II. ÚS 52/99, II. ÚS 32/02). Tú v okolnostiach prípadu (zaplatenie poisťného) nepovažoval za takú, ktorá si vyžaduje mimoriadny ohľad a starostlivosť súdu, ako sú napr. nároky týkajúce sa maloletých, väzobné veci, pracovnoprávne, dotýkajúce sa existenčných záujmov sťažovateľa.

Opierajúc sa o tento skutkový stav a stabilizovanú judikatúru ústavného súdu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v označenom odvolacom a dovolacom konaní pred najvyšším súdom odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal a nerozhodoval o nej, taktiež nerozhodoval ani o ďalších návrhoch na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006